

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobce: **Ch. K. A.**, zastoupený Mgr. Janem Sýkorou, advokátem se sídlem Karlovy Vary, Moskevská 1461/66, proti žalované: **Policie České republiky**, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, se sídlem Praha 4, Kaplanova 2055/4, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 8. 3. 2017, čj. 2 A 18/2017-24,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalované **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

IV. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Janu Sýkorovi **se přiznává** odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti ve výši **8 228 Kč**. Tato částka mu bude vyplacena do 30 dnů ode dne právní moci tohoto rozhodnutí. Náklady právního zastoupení žalobce nese stát.

Odůvodnění:

[1] Rozhodnutím ze dne 18. 2. 2017, čj. KRPA-60078-21/ČJ-2017-000022, rozhodla žalovaná podle § 129 odst. 1 zákona č. 326/199 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), o zajištění žalobce za účelem jeho předání podle nařízení Evropského parlamentu a Rady č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní

ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (přepracované znění; dále jen „nařízení Dublin III“). Dobu zajištění žalovaná stanovila na 30 dní ode dne omezení osobní svobody.

[2] Žalobce podal proti tomuto rozhodnutí žalobu k Městskému soudu v Praze, který ji rozsudkem ze dne 8. 3. 2017, čj. 2 A 18/2017-24, zamítl. V odůvodnění uvedl, že přezkoumal postup žalované s ohledem na § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, a to s důrazem na povahu a pevnost rodinných vztahů žalobce. Skutečnost, že žalobce se svou přítelkyní, českou státní občankou, očekával v době vydání rozhodnutí o zajištění narození potomka, nepovažoval městský soud v celkovém kontextu žalobcova případu za okolnost, která by z hlediska přiměřenosti dopadů rozhodnutí žalované do rodinného a soukromého života bránila jeho zajištění, byť napadené rozhodnutí bylo vydáno za účelem předání žalobce do Švýcarska, tj. státu příslušného k vyřízení jeho žádosti o mezinárodní ochranu. Městský soud poukázal na obsah správního spisu, z nějž vyplývá, že žalobci byla opakovaně uložena povinnost opustit Českou republiku a již třikrát byl navrácen do Švýcarska. Žalobce nikdy nebyl držitelem jakéhokoli oprávnění k pobytu na území České republiky a svým opakovaným vstupem na toto území prokázal značnou míru nedisciplinovanosti a neúctu k právnímu řádu České republiky. Městský soud vycházel z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 2. 2014, č. j. 1 As 17/2013-50, podle něhož nemůže být skutečnost, že cizinec začal budovat rodinné vazby v době, kdy na území pobýval neoprávněně (a této skutečnosti si byl vědom), důvodem, pro který nelze vydat rozhodnutí o vyhoštění. Dále poukázal na rozpory v protokolárně zachycených tvrzeních žalobce ohledně časové posloupnosti jeho vztahů s bývalou a současnou družkou, přičemž jeho výpověď, týkající se současného vztahu, označil za nevěrohodnou. Městský soud se také zabýval otázkou existence vážného nebezpečí útěku, možností uložení zvláštních opatření, jakož i přiměřeností uložení zajištění; dospěl k závěru, že vážné nebezpečí útěku v případě žalobce existuje, a s ohledem na dosavadní chování žalobce proto nepřipadá v úvahu namísto zajištění uložení zvláštního opatření. Konstatoval také, že realizace účelu zajištění, tj. předání do Švýcarska, je možná, neboť Švýcarsko žalobce již opakovaně přijalo.

[3] Proti tomuto rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost, kterou opírá o důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Konkrétně namítá, že se městský soud nevypořádal s námitkou, že žalovaná nezkoumala dopady zajištění, respektive předání stěžovatele do Švýcarska, na jeho soukromý nebo rodinný život. K tomu odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu, ze dne 15. 11. 2016, č. j. 6 Azs 142/2016-26. Rozhodnutím žalované je zasahováno rovněž do práv a oprávněných zájmů dítěte a žalovaná byla dle čl. 3 Úmluvy o právech dítěte povinna v tomto rozhodnutí vzít ohled na nejlepší zájem dítěte. To však neučinila a k této námitce se nevyjádřil ani městský soud. Stěžovatel také v reakci na vyjádření žalované namítal rozpor délky zajištění, a to s ohledem na maximální dobu zajištění v počáteční fázi tzv. dublinského řízení, která činí 1 měsíc; touto námitkou se městský soud rovněž nezabýval.

[4] Stěžovatel prostřednictvím ustanoveného zástupce kasační stížnost dále doplnil

podáním, ve kterém městskému soudu vytýkal, že se nedostatečně věnoval posouzení vztahu stěžovatele s jeho družkou s ohledem na povahu a pevnost rodinných vztahů ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců. Městský soud pouze kritizoval stěžovatele, že opakovaně nerespektoval pravomocně uloženou povinnost opustit území České republiky. Přitom je zřejmé, že naposledy se do České republiky vrátil právě z důvodu blížícího se termínu narození jeho dítěte, což svědčí o povaze a pevnosti jeho rodinných vztahů. Nepodložený je rovněž závěr městského soudu o tom, že zajištění stěžovatele obstojí z hlediska proporcionality zásahu do jeho práv a svobod, neboť stěžovatel svým chováním prokázal, že může narušit veřejný pořádek. Stěžovatel namítá, že nebylo zjištěno, že by se dopustil nějakého trestněprávního či přestupkového jednání na území České republiky, Švýcarska nebo Německa, kde dříve rovněž pobýval.

[5] Ve vyjádření ke kasační stížnosti žalovaná uvedla, že rozhodnutí o zajištění je fakticky druhým úkonem po doručení oznámení o zahájení řízení. Tomuto rozhodnutí tedy žádné důkazní řízení nepředchází; správní orgán nadto rozhoduje v časové tísni, jeho rozhodnutí se tak zakládá pouze na důvodném předpokladu, že zde existují zákonem předvídané skutečnosti. Žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí jasně a konkrétně poukázala na skutečnosti, které ji vedly k vydání napadeného rozhodnutí. Otázka rodinných a soukromých vazeb nadto není předmětem zkoumání podmínek zajištění dle § 129 zákona o pobytu cizinců. Tyto vazby jsou nanejvýš posuzovány ve vztahu k otázce, zda bude možné v případě cizince předání či vyhoštění realizovat. Žalovaná shledala, že stěžovatel s územím České republiky není spojen v míře, která by bránila jeho vycestování. K otázkám žalované nedokázal uvést elementární údaje o své údajné družce, sě kterou má očekávat narození dítěte. Navíc, v letech 2015 a 2016 byl podle nařízení Dublin III celkem třikrát vrácen zpět na území Švýcarska, které je příslušné k posouzení jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Závěrem žalovaná uvedla, že v řízení o zajištění nemá povinnost zabývat se aspekty přiměřenosti uvedenými v § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, neboť ty je nutné vázat na přiměřenost, o které tento zákon hovoří v jiné jeho části (například § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců). Jedná se tedy o obecné ustanovení, které upravuje, jaká kritéria mají být v případě posuzování přiměřenosti posuzována. Z dikce § 129 zákona o pobytu cizinců nevyplývá, že v řízení o zajištění jsou aspekty přiměřenosti posuzovány.

[6] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z ustanovení § 109 odst. 2 věty první s. ř. s.

[7] Kasační stížnost není důvodná.

[8] Nejvyšší správní soud posoudil nejdříve námitku nepřezkoumatelnosti rozsudku městského soudu. Platí totiž, že nepřezkoumatelný rozsudek zpravidla nenabízí prostor k úvahám o námitkách věcného charakteru, a je tudíž nezbytné jej zrušit. Konstantní judikatura zdejšího soudu označuje za nepřezkoumatelné zejména takové rozhodnutí, v němž soud zcela opomene vypořádat některou z uplatněných žalobních námitek

(například rozsudky ze dne 27. 6. 2007, čj. 3 As 4/2007-58, ze dne 18. 10. 2005, čj. 1 Afs 135/2004-73, či ze dne 8. 4. 2004, čj. 4 Azs 27/2004-74; citovaná rozhodnutí zdejšího soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz), respektive pokud z jeho odůvodnění není zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, a to zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci, na níž je postaven základ žaloby (například rozsudek ze dne 14. 7. 2005, čj. 2 Afs 24/2005-44). Zároveň ovšem nelze opomenout, že nepřezkoumatelnost rozsudku není závislá na subjektivní představě stěžovatele o tom, jak podrobně by měl být rozsudek odůvodněn. Jedná se totiž o objektivní překážku, která kasačnímu soudu znemožňuje přezkum napadeného rozhodnutí (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 11. 2014, čj. 3 As 60/2014-85).

[9] Dále je třeba připomenout, že povinností soudu není výslovně reagovat na každé žalobní tvrzení (viz například nález Ústavního soudu ze dne 17. 12. 2008, sp. zn. I. ÚS 1534/08). Nejvyšší správní soud má přitom za to, že městský soud ve svém rozsudku posoudil všechny pro věc zásadní žalobní námitky, včetně argumentace zásahem do soukromého a rodinného života.

[10] Nejvyšší správní soud se předně neztotožnil s námitkou stěžovatele, že se městský soud nevypořádal s tvrzením, že žalovaná nehodnotila dopady rozhodnutí o zajištění stěžovatele, respektive důsledky jeho předání do Švýcarska, na jeho rodinný a soukromý život, ačkoli tak byla povinna učinit. Úvodem je třeba připomenout, že otázkou překážek nuceného vycestování cizince se zdejší soud ve své rozhodovací činnosti již zabýval. V usnesení rozšířeného senátu ze dne 23. 11. 2011, čj. 7 As 79/2010-150, č. 2524/2012 Sb. NSS, vyslovil závěr, že „[s]*právní orgán má povinnost zabývat se v řízení o zajištění cizince podle § 124, § 124b nebo § 129 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, možnými překážkami správního vyhoštění, vycestování nebo předání tohoto cizince podle mezinárodní smlouvy v případech, kdy jsou mu tyto překážky v době rozhodování o zajištění známy nebo v řízení vyšly najevo. V takové situaci je povinen možné překážky před rozhodnutím o zajištění cizince předběžně posoudit a učinit si úsudek o tom, zda je správní vyhoštění, vycestování nebo předání cizince alespoň potenciálně možné*“. V citovaném usnesení kasační soud také uvedl, že smyslem řízení o zajištění cizince není konečné posouzení otázky, zda má být cizinec předán na základě mezinárodní smlouvy či má jinak nuceně vycestovat z území ČR, ale pouze vytvoření podmínek pro to, aby tento hlavní účel mohl být realizován a nebyl předem zmařen. V tomto duchu pak Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 30. 3. 2017, čj. 4 Azs 31/2017-54, konstatoval, že „[p]*olicie České republiky je při zajištění cizince povinna zkoumat, zda neexistují překážky, které by bránily jeho předání do jiného členského státu ve smyslu čl. 3 odst. 2 nařízení Evropského parlamentu a Rady EU č. 604/2013, a to v tom rozsahu, zda není předání* a priori *vyloučené. Jedná se tak o předběžné zjišťování existence překážek, které budou ještě zevrubně zkoumány v navazujícím řízení.*“ (zvýraznění doplněno).

[11] Nejvyšší správní soud má za to, že shora uvedené závěry jsou beze zbytku aplikovatelné i na nyní projednávanou věc. Žalovaná tedy byla povinna v rozhodnutí o zajištění stěžovatele učinit úvahu o tom, zdali realizaci účelu zajištění (tj. předání do

příslušného státu) nebrání právně relevantní překážka. Ve smyslu výše citované judikatury však postačoval pouze předběžný úsudek; podrobné zkoumání zjištěných překážek je pak předmětem navazujícího řízení. Zdejší soud je přitom toho názoru, že uvedenému požadavku žalovaná dostála. V tom se také liší případ stěžovatele od věci, v níž zdejší soud rozhodl rozsudkem č. j. 6 Azs 142/2016-26, na který stěžovatel odkazuje. Zatímco ve věci sp. zn. 6 Azs 142/2016 žalovaný správní orgán odmítl jakkoli reagovat na tvrzený zásah do soukromého a rodinného života, ve věci projednávané nyní takováto předběžná úvaha v rozhodnutí o zajištění nechybí (viz dále bod [12]). Mimoto je vhodné rovněž poznamenat, že žalovaná v celé pobytové historii stěžovatele na území České republiky v rámci navazujících řízení o povinnosti opustit její území otázku zásahu do stěžovatelova rodinného života podrobně zkoumala (viz rozhodnutí ze dne 15. 7. 2015, č. j. KRPA-289718-20/ČJ-2015-000022, rozhodnutí ze dne 5. 2. 2016, č. j. KRPA-45412-30/ČJ-2016-000022, a rozhodnutí ze dne 27. 7. 2016, č. j. KRPA-245464-38/ČJ-2016-000022).

[12] V napadeném rozhodnutí o zajištění se žalovaná (tvrzeným) rodinným životem stěžovatele zabývala na straně 6. Zde poukázala především na skutečnost, že stěžovatel při svém čtvrtém neoprávněném vstupu na území České republiky v průběhu dvou let (od roku 2015 do 2017) uváděl, že zde má v pořadí již čtvrtou přítelkyni. Městský soud pak na tato zjištění navázal úvahou na straně 4 napadeného rozsudku. Nejvyšší správní soud nepřehlédl, že městský soud nejprve uvedl, že otázka soukromého a rodinného života není předmětem řízení o zajištění, potažmo předmětem soudního přezkumu rozhodnutí žalované, i když následně se jí ve svém rozsudku věcně věnoval. Tento argumentační rozpor nicméně nemá vliv na zákonnost napadeného rozsudku. Městský soud totiž v následujících odstavcích na straně 4 přezkoumatelným způsobem zdůvodnil, proč ve stěžovatelově případě ani přes skutečnost, že se mu má v České republice zakrátko narodit potomek, nehrozí nepřiměřený zásah do jeho rodinného života. Své závěry opřel o konstantní judikaturu zdejšího soudu, podle níž rodinné vazby cizince budované na území České republiky, kde cizinec vědomě pobývá neoprávněně, zásadně nepožívají ochrany v tom smyslu, že by bránily vyhoštění tohoto cizince nebo jeho předání do jiného státu (srov. rozsudky ze dne 6. 2. 2014, čj. 1 As 17/2013-50, a ze dne 28. 2. 2014, čj. 5 As 102/2013-31). V posledně citovaném rozsudku zdejší soud konstatoval, že „[p]*okud cizinec založil svůj rodinný život v České republice s vědomím, že jeho pobyt na území ČR je od počátku neoprávněný, bude rozhodnutí o jeho správním vyhoštění představovat nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života ve smyslu § 119a odst. 2 a § 174a zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod pouze výjimečně, což však nevylučuje, že takové mimořádné okolnosti mohou v konkrétní věci nastat*.“ Z odůvodnění napadeného rozsudku je přitom patrné, že městský soud žádné mimořádné okolnosti bránící realizaci účelu zajištění ve stěžovatelově případě neshledal. Naopak, rozporuplné výpovědi stěžovatele v protokolech ze dne 5. 2. 2016 a ze dne 18. 2. 2017 ohledně doby, kdy se seznámil se svojí současnou přítelkyní, vedly městský soud k logickému závěru, že stěžovatel na území České republiky nevybudoval takové vztahy, jejichž povaha a pevnost by převážily nad neoprávněností jeho pobytu a s ním spojenou nutností vycestování. Toto zdůvodnění lze považovat za dostačující a zároveň věcně správné.

[13] Námitka nepřezkoumatelnosti, kterou mělo být zatíženo rozhodnutí žalované i napadený rozsudek, pokud jde o nezohlednění rodinného života stěžovatele, proto není důvodná.

[14] S ohledem na to, co bylo uvedeno výše, nepřisvědčil Nejvyšší správní soud ani argumentu, že se městský soud nezabýval námitkou nezohlednění nejlepšího zájmu dítěte v rozhodnutí žalované. Nejvyšší správní soud je toho názoru, že vzhledem k předběžné povaze rozhodnutí o zajištění obstojí úvaha žalované o překážkách bránících předání stěžovatele do Švýcarska z rodinných důvodů i ve vztahu ke stěžovatelovu, v té době ještě nenarozenému, dítěti. Co se týče odůvodnění napadeného rozsudku, lze dále odkázat na to, co bylo uvedeno pod body [8] a [9]. Městský soud se otázce nejlepšího zájmu dítěte sice nevěnoval výslovně, z kontextu odůvodnění lze nicméně dovodit, že tuto námitku hodnotil v rámci posouzení stěžovatelova rodinného života.

[15] Stěžovatel městskému soudu dále vytýkal, že se nezabýval rozporem délky zajištění s ohledem na maximální dobu zajištění v počáteční fázi dublinského řízení. Nejvyšší správní soud ze spisu městského soudu zjistil, že stěžovatel tuto námitku uplatnil až v podání ze dne 8. 3. 2017. Jelikož v týž den byl vydán i napadený rozsudek, nemohl se městský soud již touto výtkou zabývat. Nejvyšší správní soud proto konstatuje, že tato námitka byla v řízení před městským soudem uplatněna opožděně, ač stěžovateli nic nebránilo vznést ji již v žalobě. Tuto námitku proto Nejvyšší správní soud shledal nepřípustnou ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s.

[16] Poslední námitka stěžovatele směřovala k nesprávnému posouzení proporcionality zajištění vzhledem k cíli, který je tímto opatřením sledován. Stěžovatel nesouhlasí s městským soudem, že svým chováním prokázal, že může narušit veřejný pořádek, pročež s ohledem na opakované nerespektování pravomocně uložené povinnosti opustit území není namístě uložení alternativního opatření. Stěžovatel argumentuje tím, že se na území žádného členského státu, ve kterém dosud pobýval, nedopustil kromě neoprávněného pobytu žádného protiprávního jednání. Ani této námitce nelze přisvědčit. Podle § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců platí, že *policie rozhodne o zajištění cizince za účelem jeho předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie, pouze pokud existuje vážné nebezpečí útěku. Za vážné nebezpečí útěku se zejména považuje, pokud cizinec pobýval na území neoprávněně, vyhnul se již dříve předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie, nebo se pokusil o útěk anebo vyjádřil úmysl nerespektovat pravomocné rozhodnutí o přemístění do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání. Za vážné nebezpečí útěku se dále považuje, pokud cizinec, který bude předán do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie přímo nesousedícího s Českou republikou, nemůže oprávněně samostatně do tohoto státu cestovat a nemůže uvést adresu místa pobytu na území.*“ Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že účelem tohoto ustanovení je ochrana zájmu společnosti na tom, aby se na území státu nezdržovaly osoby, u kterých bylo pravomocným správním rozhodnutím postaveno na jisto, že jejich pobyt je z některého ze zákonem předvídaných důvodů nežádoucí. Z toho důvodu je právě ono nerespektování, respektive ztěžování výkonu rozhodnutí

správního orgánu pojmovým znakem vážného nebezpečí útěku ve smyslu citovaného § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců, které zakládá oprávnění policie cizince v takovém případě zajistit. Na druhou stranu je třeba také připomenout, že institut zajištění není ve své podstatě institutem sankčním, a to i přes skutečnost, že k jeho uplatnění je v obecné rovině dán důvod typicky v důsledku sníženého předpokladu, že cizinec uložené povinnosti uposlechne, plynoucího obvykle z jeho předchozího protiprávního jednání (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 6. 2015, čj. 2 Azs 49/2015-48).

[17] Lze tedy uzavřít, že se městský soud dostatečně vypořádal s nezbytností zajištění stěžovatele, a není důvod se od jeho závěrů odchýlit. Je nesporné, že stěžovatel vstoupil a pobýval na území České republiky nelegálně a neměl v úmyslu vrátit se do Švýcarska, aby vyčkal vyřízení své žádosti o mezinárodní ochranu. Skutečnost, že se během pobytu na území České republiky, Německa ani Švýcarska nedopustil žádného přestupku nebo trestného činu je přitom pro posouzení dané věci irelevantní. V případě stěžovatele existovalo vážné nebezpečí útěku (viz § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců) a žalovaná byla za této situace oprávněna rozhodnout o jeho zajištění za účelem jeho předání. Účinné uplatnění zvláštních opatření bylo vyloučeno, neboť v případě stěžovatele šlo o cizince, který neměl na území České republiky povolený pobyt, neměl žádné pracovní povolení a rovněž neměl peněžní prostředky na finanční záruku, a zejména opakovaně jasně deklaroval svůj úmysl nerespektovat pravomocná rozhodnutí českých správních orgánů. Nejvyšší správní soud proto ve shodě s městským soudem dospěl k závěru, že zajištění stěžovatele provedené žalovanou nevybočilo z mezí zákonnosti a bylo přiměřené.

[18] Z uvedených důvodů tedy Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná. Za podmínek vyplývajících z § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. ji proto rozsudkem zamítl.

[19] O náhradě nákladů tohoto řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 odst. 1, věty první s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Vzhledem k tomu, že stěžovatel byl v řízení o kasační stížnosti procesně neúspěšný, právo na náhradu nákladů řízení mu nenáleží. Pokud jde o procesně úspěšného účastníka – žalovanou, v jejím případě nebylo prokázáno, že by jí v souvislosti s tímto řízením vznikly náklady, které by překročily rámec běžné úřední činnosti. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že se jí náhrada nákladů řízení nepřiznává.

[20] Stěžovateli byl usnesením zdejšího soudu ustanoven zástupcem advokát Mgr. Jan Sýkora. Podle § 35 odst. 9 s. ř. s. hotové výdaje zástupce a odměnu za zastupování v takovém případě platí stát. Nejvyšší správní soud ustanovenému advokátovi přiznal odměnu za dva úkony právní služby podle § 11 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu. Tyto úkony spočívají v první poradě s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení [§ 11 odst. 1 písm. b) advokátního tarifu] a podání ve věci samé – doplnění kasační stížnosti dne 4. 5. 2017 [§ 11 odst. 1. písm. d) advokátního tarifu]. Sazba mimosmluvní odměny za jeden úkon činí 3 100 Kč (§ 9 odst. 4 ve spojení s § 7 bod 5 advokátního tarifu). Dále se ustanovenému zástupci přiznává paušální náhrada hotových výdajů za dva úkony, v celkové výši 600 Kč (§ 13 odst. 1 a 3 advokátního tarifu). Advokát

je plátcem daně z přidané hodnoty, přiznaná částka se proto zvyšuje o tuto daň ve výši 1 428 Kč (srov. § 35 odst. 9 s. ř. s.). Celkově tedy byla ustanovenému advokátovi přiznána částka 8 228 Kč, k jejíž výplatě byla stanovena přiměřená lhůta.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. května 2018

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu